

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 112 - Any III - Epoca III

Barcelona, 26 d'Agost de 1933

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Què passa a Andorra?

L'imperialisme francès en pugna amb els obrers espanyols

Aquests dies la premsa de casa nostra s'ha emocionat davant el fet d'una irrupció de la gendarmeria francesa al Principat d'Andorra.

La cosa s'ha comentat per a tots els gustos, fins i tot pel gust catòlic, que dit sigui de pas, és un mal gust, aquesta vegada més que mai.

Potser no hi serà de més que nosaltres també entrem a comentar-ho, encara que sigui breument.

L'afar d'Andorra no es pot pas explicar com fan alguns amb una visió unilateral, ni amb un criteri pres a priori que pugui anar contra la veritat. Cal asserenar-se un xic i ponderar els esdeveniments, i sobretot tenir present que volem esbrinar un complex on hi entren per ordre d'importància l'imperialisme francès, uns interessos industrials importants, les cobejances d'alguns Consellers de la Vall, i finalment, per a no oblidar-ho, el diguem-ne despit del bisbe de la Seu envers la nostra República.

Anem a provar aquestes afirmacions crues i categòriques.

Fa tres anys que Andorra ve canviant de vida per una causa que entra de ple en la tesi del materialisme històric. Fins fa poc, Andorra—una agrupació de poblets catalans enclavats en el bell mig dels Pirineus—mal coneguda per insuficiència de comunicacions, era un país pintoresc, on es vivia amb l'esperit i la penúria de l'Edat Mitjana. Hem dit que s'hi operava un canvi de vida. En efecte, fa tres anys, un grup de financers franco-espanyols constituït la F. H. A. S. A. Aquesta societat feu un contracte amb el Consell General de les Valls d'Andorra, contracte que fou ratificat pels co-prínceps, això és, pel president de la República francesa i pel bisbe de la Seu d'Urgell, que com se sap, detenten tots els poders andorrans a excepció de l'administratiu, el qual és exercit pels ciutadans elegits fins ara pels caps de casa. En aquell contracte es concedí a la F. H. A. S. A. l'explotació, per setanta cinc anys, de tres salts d'aigua, el primer dels quals està actualment en construcció. Aquesta companyia feu una emissió de deu milions de pessetes or en accions; cal tenir en compte que d'aquest capital en tenen el control els francesos.

Andorra, que compta amb sis mil habitants, veié augmentar la seva població amb un miler d'obers, procedents, sobretot, de les terres del sud espanyol. Com que la guàrdia andorrana era una espècie de sometent rural, la F. H. A. S. A. el considerà insuficient per a la seva seguretat, i creà i costejà, d'acord sempre amb les persones importants, un cos de policia compost d'una desena d'andorrans uniformats. En aquest punt les coses, la F. H. A. S. A., i sobretot la seva contractista, «Firmes y Construcciones», per tractar-se de treballs d'alta muntanya, intentaren tirar endavant amb una mà d'obra barata; aquest fou el motiu del primer conflicte de treball i del segon i... dels que seguiran.

Un d'aquests conflictes coincí amb la revolució dels joves andorrans que aconseguien, per un petit cop d'audàcia, un decret del Consell de les Valls implantant el sufragi universal.

Aquest Consell, acusat de tradicionalista—en el sentit pejoratiu del mot—pels joves, havia caigut en desgràcia dels co-prínceps per haver-se donat ell mateix una sèrie d'atribucions que sortien del seu antic camp d'acció, i per altres causes que ja havem apuntat.

Arribat aquest moment, l'afar queda plantejat així: per una banda la F. H. A. S. A., companyia sota el control francès, invertí uns milions a Andorra. Per l'altra, un miler d'obers espanyols estan decidits a defensar els seus interessos de classe. El Consell General de les Valls s'excedeix de les seves funcions i prevarica. Els joves... deixem-los, per ara, que potser serà millor. No cal mai desesperar de la joventut, car, a fi de comptes, és sempre l'exponent més alt d'optimisme i de puresa.

I bé, els co-prínceps decideixen destituir el Consell. Aquest, emparant-se en l'opinió nacional que voldria arranjar aquestes coses sense mediatitzacions feudals, es resistí i nega validesa a la sentència del tribunal de Cortes. I a última hora la gendarmeria francesa es fa mestressa de la situació per a fer complir—es diu—la voluntat dels co-prínceps i la puresa de les imminents eleccions... a la vetlla d'un nou conflicte obrer, ja anunciat.

Podem ara contestar al títol que encapçala aquestes ratlles. Què passa a Andorra? Diguem-ho sense embuts. Ha passat el que fatalment havia de passar.

França, posseïdora d'un imperi colonial vastíssim, descobria fa poques setmanes uns puntets en ple oceà Pacific; acostant-s'hi, veié que eren unes illes insignificants que tothom havia abandonat. «Nom de Dieu!» Heus ací una bella ocasió de plantar-hi la bandereta perquè fes bonic. I en efecte, l'esquadra francesa, amb tota la solemnitat, prengué possessió d'uns quants grans de sorra emergint de l'oceà.

No ha calgut que França descobris Andorra, abandonada pels qui tenien potser el deure històric de reivindicar-ne l'anexió. Ha calgut només que el bisbe d'Urgell, més impressionat per la revolució espanyola que per la francesa, es donés en cos i ànima als nostres veïns. I aquests se n'han aprofitat per avançar un pas en la vessant catalana dels Pirineus, amb tots els pretextos i les justificacions... del capitalisme imperialista.

J. M.

Tres afirmacions i tres conclusions

El senyor Nicolau d'Olwer, sempre tan ingenu i tan distret, ha fet tres afirmacions:

1. Que als catalans no els interessa el Socialisme.
2. Que els obrers catalans no volen els jurats mixtos, sinó que estan per l'acció directa.
3. Que a Catalunya el perill socialista és molt llunyà.

Hom podria pensar, a la vista d'aquestes tres afirmacions, que són errònies, que Nicolau d'Olwer és incapaç de dir aquestes niceses, però el senyor Nicolau d'Olwer ha cuitat a dir-nos que eren, ni més ni menys, que la fidel transcripció del seu pensament. Eè.

Primera afirmació: Als catalans no els importa el socialisme. El senyor Nicolau d'Olwer és català; ergo, no li importa el Socialisme. El Socialisme és preocupació científica, és inquietud moral, és superació col·lectiva, és justícia econòmica, és, en fi, civilització. Ergo, al senyor Nicolau d'Olwer, que diuen que és un savi, no li interessa ni la ciència, ni la moral, ni la justícia ni la civilització. Ergo, el senyor Nicolau d'Olwer és un olla.

Segona afirmació: Els obrers catalans no volen els Jurats mixtos, sinó que estan per l'acció directa. És més desig que objectivitat el que fa parlar així al senyor Nicolau. El senyor Nicolau d'Olwer, que és savi perquè és burgès, i no burgès perquè sigui savi, no pot menys d'alegrar-se que un sector, per sort cada dia més reduït, de la classe obrera sabotegi els Jurats mixtos. La llei de Jurats mixtos és un dels puntals socials de la República. El senyor Nicolau s'alegra que es vagi contra els Jurats mixtos. Ergo, el senyor Nicolau d'Olwer va contra la República.

Tercera afirmació: El perill socialista és llunyà a Catalunya. El Socialisme és mesura de justícia i d'equitat. Ergo, sols hi poden veure un perill aquells que estan en situació d'injustícia, d'iniquitat. El senyor Nicolau hi veu un perill. Ergo, el senyor Nicolau és injust i inicu.

I en quant a allò de molt llunyà senyor Nicolau d'Olwer, potser que comencés a fer les maletes!

ART PROLETARI

L'ASIL MUNICIPAL, per Käthe Kollwitz

Es reuneix a París la Conferència Socialista Internacional

Importants discursos d'Adler, Vanderveelde i Nenni en la sessió inaugural

Dilluns al mati començaren les tasques de la Conferència Socialista Internacional, a París, amb l'assistència de 142 delegats representants de trenta-sis partits de trenta països. Mancats de la suficient informació a l'hora de tancar l'edició, ens haurem de limitar en aquest número a la recensió de la sessió inaugural, la importància de la qual, pels discursos que s'hi pronunciaren, bé mereix una atenció especial.

Adler i Vanderveelde, Secretari i President, respectivament, de la I. O. S., s'encarregaren de donar el to a les discussions de la Conferència: defensa de la democràcia, lluita contra el feixisme i afirmació solenne de l'esperit internacionalista del Socialisme. Ha estat especialment Adler, el representant de la vella i gloriosa escola austriaca, qui ha assenyalat d'una manera precisa el camí de la classe obrera en el seu camí vers la conquesta del poder: democràcia amb la democràcia, violència contra la violència. Ortodoxia de l'heterodòxia Pietro Nenni afegint, en aquesta primera sessió, la veu experimentada dels socialistes italians, ha demostrat la impossibilitat de la democràcia sense socialisme i ha anunciat la presentació d'una proposició d'una Conferència amb la Internacional comunista per tal d'estudiar una acció comuna contra el feixisme. Bella il·lusió tretallable. El Comintern està massa lligat als països capitalistes per aventurar-se en gestos que li provocarien el malestar amb els seus nous amics. Es avui la III Internacional qui juga el paper de la Internacional del joc de café.

Les sessions d'aquesta Conferència duraran tota la setmana, i malgrat que s'hagi donat a la reunió un caracter informatiu, els seus resultats seran recollits en una resolució o manifest.

En el proper número donarem compte de les restants sessions i del text de les resolucions, si obren al nostre poder.

Discurs de Friedrich Adler

Comença declarant que l'Executiu ha acordat que donat el caracter informatiu de la Conferència, no tan sols poguessin ésser expressades les opinions oficials dels partits, sinó també les personals que els diversos delegats vulguessin exposar sota llur pròpia responsabilitat.

Creu que si bé els darrers esdeveniments d'Alemanya constitueixen un punt de partida per a les tasques de la Conferència, cal donar a aquestes una amplitud internacional i que en conseqüència la missió de la Conferència hauria d'ésser ocupar-se de les tasques de la Internacional en l'esdevenidor. La gravetat de la situació del moviment obrer internacional justifica aquesta decisió.

«Jo considero — continua dient — que és sumament important i necessari que la Internacional, en un període com el d'avui, en què el capitalisme ha fracassat en els seus punts fonamentals, s'ocupi del que haurà de passar a l'endemà de la revolució. Però el que preocupa avui els obrers de tots els països no és tan sols la qüestió de saber el què farem si tenim el poder, sinó la qüestió de saber quin és el camí vers el poder que ha de seguir la Internacional i els diferents Partits.

«Si així ho volem, els malentesos que es podrien produir entre nosaltres seran desfets si establim que no es tracta d'un camí vers el poder, a mostrar al proletariat com l'únic ortodoxe, sinó de camins vers el poder, segons les condicions en què el proletariat viu en els diversos països.

Jo crec, camarades, que el primer principi que hem d'affirmar és que és un error fatal creure que el feixisme ha de ve-

nir absolutament en tots els països.

Es per això que la nostra Conferència ha de dir en primer lloc als obrers: rebutgem completament la doctrina que pretén que el camí de la democràcia no pot seguir-se, puix que la considerem una doctrina errònia.

«Però — continua Adler — davant aquesta opinió, segons la qual el camí de la democràcia no pot ésser seguit i el feixisme fatalment ha de venir, veiem per una altra banda una accentuació de la doctrina que pretén que el camí de la democràcia és l'únic camí que queda obert a la classe obrera.

Doncs bé: hem de dir clarament, en la nostra Internacional, que cap d'aquests dos extrems: ni la doctrina que preté que no pot seguir-se el camí de la democràcia ni la doctrina que preté que la via de la democràcia pot aportar la victòria al proletariat. Ni l'una ni l'altra són exactes. En els països de democràcia, és el nostre deure defensar fins a l'extrem la democràcia contra tots els seus agressors; el manecament més greu que la classe obrera pugui cometre seria l'abandonament, encara que sigui en fracció mínima, dels drets democràtics que té a adquirits. Mes als països on la classe obrera es troba sotmesa, on regna el feixisme, hem de recórrer a mitjans revolucionaris; en aquests països se'ns presenten altres camins d'evolució, i el nostre deure és de reconèixer-ho amb franquesa i claredat.

(Passa a la pàg. 6)

Temes actuals

El Sr. Dencàs i la C. R. I. F.

El dia cinc d'agost el senyor Dencàs feia publicar a la premsa una nota en la qual comunicava haver derogat la real ordre de Martínez Anido que prohibia els descomptes en el preu dels específics. I, rara coincidència, el mateix dia cinc totes les farmàcies de Catalunya rebien una circular de la C. R. I. F., el monopoli d'especifics, amenaçant-les amb el boicot si, valent-se de la llibertat que atorgava el senyor Conseller de Sanitat, venien els específics a preu menor dels marcats. Les farmàcies privades prompte se sotmeteren a la C. R. I. F., però els companys de la farmàcia cooperativa de Mataró s'hi negaren rotundament. I complint l'amenaça, la C. R. I. F. li declarà el boicot i la cooperativa es veié tancades les portes de tots els proveïdors, abocada a l'aniquilament.

Immediatament els companys recorregueren a les autoritats. Vegeren Dencàs. I aquest els adreçà a l'Ametlla. I aquest els retornà a Dencàs. I anaren també a veure Selves. I aquest els digué també que la competència de l'afar corresponia a Dencàs. I després de dues setmanes d'anar d'Herodes a Pilats, entretant que els socis de la cooperativa no podien atendre llurs necessitats, Dencàs confessava tota la seva impotència, tota la seva feblesa de governant, en dir-los que no podia fer-hi res!

Entretant un estimat col·lega havia recollit unes declaracions del company Comorera on assenyalava com l'única solució del problema farmacèutic i dels específics, la socialització de la farmàcia. I Dencàs ha volgut contestar-les. Ha dit que la socialització era impossible, puix que exigia grans sumes impossibles de reunir!

Curios concepte de la socialització, el del senyor Dencàs! Es que cal indemnitzar per socialitzar? Els consumidors han pagat prou i massa el valor de totes les farmàcies de Catalunya, perquè puguin haver-hi escrípsols sobre la seva incautació sense indemnització. Però al senyor Dencàs, qui s'espania davant la C. R. I. F., aquesta solució li pot semblar molt afrosa. I excessivament marxista. Es per això que ens la reserva per a nosaltres.

Però entre tant, arriba aquesta solució, la definitiva, hi ha altres fórmules socialitzants dintre el límit excessivament estret que ens permet l'Estatut. Hi ha en primer lloc allò tan urgent que el senyor Dencàs no ha tingut encara el coratge de fer i que pot resoldre moltes coses: la imposició d'un representant de la Generalitat dintre el Consell de la C. R. I. F., amb facultat per deturar qualsevol acord. Hi ha també la creació de farmàcies oficials, estatals o municipals, que regulin el preu dels productes farmacèutics. Hi ha encara l'atorgament d'un ample crèdit al moviment cooperatiu català per a la creació de farmàcies cooperatives i de centres d'elaboració farmacèutica.

Tot això es pot fer i es deu fer, puix que és el mínim indispensable que reclama l'estat de coses actuals. Davant la lluita criminal del mercantilisme farmacèutic contra el poble i les seves organitzacions de defensa, el poder públic no pot estar inactiu. La C. R. I. F. ha declarat la guerra al poble treballador. La neutralitat, e tanquest cas, és tan criminal com l'acció de l'adversari. O s'està amb el poble o contra el poble. O s'està contra la C. R. I. F. o amb la C.R.I.F.

No pot quedar cap militant sense aportar la seva

L'horror a la **M o v i m e n t S i n d i c a l** Política vol dir **Pedagogia**

Recentment, i en ocasió de celebrar-se la reglamentària assemblea anual d'una important i prestigiosa entitat d'obres mercantils, hom ha pogut observar com està lluny, encara, una gran part de dependents del comerç i de la indústria, de sentir i comprendre l'esperit sindical, en el seu exacte i beneficiós sentit de la paraula.

El desvetllament de l'esperit de classe costa grans esforços en els assalariats de coll planat, sabata lluenta, afaitat curós... i butxaca buida. Ha pres tant el costum d'omplir-se la vida amb coses puerils o de transcendència relativa, que gairebé sense donar-se'n compte s'ha observat un profund abim entre la ficció i la realitat.

Només per a discutir una proposició en la qual es demanava el nomenament d'una ponència que redactés uns estatuts en els quals, a més d'atendre's-hi diversos lloables aspectes socials, hi fos possible una més vigorosa actuació combativa dins el camp de les reivindicacions obreres, calgué celebrar dues sessions extraordinàries, atament agitada. A la fi i per notable majoria, triomfà el que ara hom anomena «cofisme». El bon soci, pare de família, poc amic de mals de cap i tribulacions extra-casolanes, i més o menys «arreglat» econòmicament, que amb estimable esforç ha creat el seu Centre i l'ha saturat de l'ambient que per a res del món voldria veure alterat, s'esgarrija i s'indigna davant la possibilitat que el seu ritme d'associat beatífic pugui entrar dins una fase d'activitats emocionants.

I davant els perills i tribulacions que hom podria arrossar, junt amb els triomfs i les derrotes, prefereix plegar-se de braços i consentir la continuïtat d'un estat de coses depriment i revoltant.

Potser influïx profundament i justificativament a aquesta forta prevenició, el record amarg que deixà a aquella benemèrita entitat esmentada, el pas per ella d'una organització sindical (?) capitanejada pel sinistre Martinec Anido, pas que com tothom sap omplí de rencor i de disbaixa el primer casal de la dependència mercantil barcelonina.

Això és indubtable que ha pesat i pesa molt en l'ànim del generalment pacífic i conformista obrer mercantil, la més millorada cultura del qual i l'especial ambient en què es desenvolupa, el predisposen a la prudència i a la resignació, dues excel·lents virtuts que si no es dosequen com cal, provoquen un defecte de pes: la covardia.

En fi: volem dir amb tot això que tenim grans, immensos, desigs que ben aviat la Unió Socialista de Catalunya, sota l'enorme embranzida que ara empeny i amb la seva actuació eficaç i serena, justa i humana, ompli de confiança el cor de tots els treballadors de Catalunya, i aconseguïxi tenir-ne el complet control, en prometedor benefici d'una existència millor per als humils i un ordre més equíproc de la societat en general.

Serà aleshores quan el conscient assalariat del comerç i de la indústria, no sentirà horror, indiferència o menyspreu.

J. M. ROTG

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

El triomf d'una campanya

Sempre en la vida havia tingut per norma tenir fe i constància en la lluita, i en el cas present ha vingut a demostrar-me que és una realitat, doncs així ha succeït amb els Auxiliars de Cuines i Reposteries i amb els Dependents de mostrador de Cafès, Bars, Quioscos, etc., de la U. G. T., els quals hem hagut de sostenir en front de la burgesia i d'un sector de l'«Artística Culinària», una veritable batalla per tal de veure premiar els nostres afanys justos amb la creació de les dues Seccions dintre el Jurat Mixt de les Hotelleria de Barcelona.

Ha calgut que la clara visió dels homes que estan al front del Ministeri del Treball comprenqués la justesa i la legalitat de les nostres aspiracions, per què, molt a desgrat d'aquells que tingueren la feblesa d'unir els seus vots amb els de la burgesia per a votar en contra dels drets d'altres obrers, reflexionessin un moment i poguessin veure que l'ajornament a informar el Jurat Mixt de l'Hotelleria (durant dos anys) obeïa únicament a la passivitat ben palesa del president de dit organisme, i a la d'aquells obrers que per fi tingueren la feblesa d'anar en contra d'altres companys d'exploitació, i que malgrat reconèixer la legitimitat i la legalitat de les nostres aspiracions, dictaren l'ordre corresponent creant les Seccions abans esmentades, fent justícia a aquestes classes escarnides i vexades pels uns i pels altres.

«No veien els companys de la «Culinària» que a la curta o a la llarga se'n havia de fer justícia perquè era legal el que demanàvem?

«Per què votaren amb la burgesia per a negar-nos aquest legítim dret, tota vegada que fent-ho així perjudicaven i enganyaven a llurs companys que tenen enrolats en la seva entitat?»

«Es que potser nosaltres volem monopolitzar els llocs de Vocals del Jurat Mixt, a desgrat de tenir la majoria d'associats?»

«Es que potser no s'han donat compte o no han llegit els nostres escrits on propugnem per un front únic, i en el qual poden tenir representació tots els sectors per a combatre l'enemic comú, que és la burgesia?»

«Es veu ben clar que no se'n han donat compte, perquè a desgrat de tot plegat, ho tornem a repetir una vegada més, per nosaltres no es perdrà el que es formi un front únic d'Auxiliars i de Dependents de Mostrador dintre de la U. G. T., i si tant jo com algun altre company podéssim ésser un obstacle per a la unió, disposats estem a posar-nos de costat, doncs ja ens donem per satisfets un xic amb haver aconseguit el que ens ha costat, la creació de les Seccions esmentades i l'haver hagut de lluitar per fer prevaldre els nostres drets.

Moltes esperances tenim en el fruit que es podrà treure de dit organisme, si els homes que es designen, conscients del seu deure i amb capacitat suficient, saben fer-se creditors de la confiança que dipositaran els seus companys en ells, però més confiança tenim en la força de l'organització la qual, el dia que sigui un fet aquesta unió, sabrà imposar-se a les bones o a les males per a aconseguir uns contractes de treball superiors als actuals que tenen els Auxiliars i un altre per als Dependents de Mostrador, on uns i altres podran equiparar-se, si més no, amb els altres treballadors de les altres indústries.

Companys: Ha arribat l'hora en què esborrant diferències que no condueixen a res pràctic, ens unim com un sol home per tal que la burgesia vegi que amb tot i que alguns agents provocadors van enganyant incautes companys recollint-los la seva conformitat amb la forma en què es troben, podem en una dia no molt llunyà aixecar els nostres esperits esclavitzats i aconseguir el que per dret i justícia ens pertany.

MANUEL VILLELLAS BERNI
President de la S. P. de Dependents de Mostrador de Cafès, Bars, Quioscos, etc., de l'Associació d'Obrers Auxiliars de la I. H. i C. de Catalunya.

Als obrers del ram de la fusta i a l'opinió pública

El Comitè de la Societat d'Obrers de la Fusta afiliats a la U. G. T., s'adreça a tots els obrers fusters, així com també a l'opinió pública imparcial per tal de denunciar el fet vergonyós ocorregut amb les Bases de Fusteria de la «provincia» de Barcelona. Fet vergonyós executat alhora pels

sindicalistes i la patronal del ram. Comentarem, doncs, amb tota serenitat i claretat el què ha passat.

El Jurat Mixt de la indústria de la Fusta (secció de fusteria), està compost per 14 Vocals patrons pertanyents al Foment de Fusters, Centre de Fusters matriculats de Sant Martí, Gràcia, Sant Gervasi, etc, i igual nombre de Vocals obrers, pertanyents a la U. G. T.

Els vocals obrers d'aquest organisme presentaren unes bases de treball per a la fusteria en general, les quals, després de discutir-se molt de temps amb la representació patronal pel que respecta a jornals mínims i indemnització per anys en cas d'acomiadament, foren impugnades per la patronal, i el recurs al Ministeri del Treball fou desestimat. A l'últim s'havia fet justícia.

Però els quatre capitosts de la burgesia de la Fusta de Barcelona no es donaren per vençuts, i a espatlles de la majoria dels afiliats al Foment de Fusters i Tècnics de Barcelona, així com de la totalitat dels restants Gremis de patrons fusters existents i que tenen una representació al Jurat Mixt, anaren a cercar els sindicalistes, sempre a punt per a perjudicar els treballadors amb tal que llur organització soni i tingui el beneplàcit dels patrons i hi hagi, a més, algun profit personal per als «mangejadors», i formularen unes bases de treball que eren segons ells, l'autèntica voluntat dels treballadors fusters. D'ençà de quan els treballadors de la fusta tenen com a voluntat el guanyar meys jornal i el tenir pitjors condicions de treball que les estipulades pel Jurat Mixt? Els obrers de tots els rams el que desitjen és treure a la burgesia totes les millores possibles, car l'esperit proletari ha de defensar els interessos dels obrers i no els dels burgesos. Heus ací on han anat a parar els menjaburgesos sindicalistes.

Ara bé: nosaltres no hem de deixar-nos sorprendre per la maniobra, la qual si bé aparentment va contra els Jurats Mixtos, en realitat va contra el treballador.

En el moment que aquests no funcionessin, no solament no es complirien les bases pactades, sinó que als tallers no es compliria altra voluntat que la de l'amo, com ells s'anomenen, com passava encara no fa molt a Barcelona. I com que el Jurat Mixt els ha condemnat en nombroses ocasions a respectar la llei, contra ell van els atacs de burgesos i sindicalistes.

La Societat d'Obrers de la Fusta crida, doncs, l'atenció de tots els treballadors del ram i els diu que no es deixin enganyar per la maniobra; que exigeixin el que els pertoca segons les bases del Jurat Mixt i que tinguin la seguretat que tant en l'entitat com en els nostres Vocals dintre el Jurat trobaran l'ajut necessari per tal de fer front a la burgesia i triomfar en les seves reivindicacions de classe.

El Secretari, A. Balasch.

A. BALASCH
Secretari.

Unió General de Treballadors

SECRETARIAT DE CATALUNYA

Diumenge passat, dia 20 de l'actual, se celebrà la reunió ordinària del Consell Regional, amb l'assistència de Bové, per Transport mecànic; Tous, pels Obrers de la Terra; González, per Arts Gràfiques; Molina, per Obres del Port; Comas, per Tèxtil; Martínez, per Oficis diversos; S. Pérez, per Productes Químics; Aguado, per Boters; Rodríguez, per Dependents; Corbella, per Edificació; J. Pérez, per Espectacles Públics; Rebolgar, per Sanitaris; Fernández, per Viatjants; Vil·lells, per Hotelleria; Florit, per Cuirs i Pell; Miralles, per Ferroviaris; Torres, per Cartó i Paper; Pelegrí, per Fusta; Hernández, per Metallúrgia; Discossi, de Girona.

Presideix Martínez i actuen de Secretaris els efectius del Secretariat Aprovada l'acta anterior, Vila dona compte de la gestió dels Secretaris durant el mes, astant-se, especialment, en la vaga de camperols favorablement resolta, i en els acords presos en la passada reunió del Ple Nacional de la U. G. T. Entre aquests destaca la creació del Banc Obrer, la d'una Comissió d'Educació Sindical, la creació, arreu d'Espanya, de Secretariats regionals o provincials, diversos nomenaments i la resolució d'adreçar-se al Ministeri del Treball per tal que els membres dels

Jurats Mixtos assassinats en raó de l'exercici de llur càrrec, siguin considerats víctimes d'accidents de treball i llurs famílies indemnitzades per l'Estat. Aiximateix, el Ple Nacional votà 500 pessetes per a la vídua del company Francesc Llagostera, assassinat a Barcelona per les hordes faistes Després de diverses preguntes d'alguns delegats, s'aprovà per unanimitat la gestió dels Secretaris.

Sense cap objecció s'aproven les següents altes: «Art Tèxtil, d'Avià; «Unió Obrera Fabril, de Sant Pol de Mar; «Floricultors i Horticultors», de Barcelona; «Obrers agrícoles», de Martorellas; «Obrers agrícoles», de Reus; «Oficis diversos», de Torredembarra.

Es dona compte al Consell que el vinent diumenge, dia 27, les organitzacions de Tortosa inauguren una magnífica Casa del Poble, obra aconseguida a despit de tots els obstacles posats per la burgesia tortosina, que veu amb terror la incorporació als nostres rengles del proletariat de la comarca del Baix Ebre.

El Consell acorda felicitar els companys de Tortosa, i que el Secretariat assisteixi a la inauguració.

Es tracta de la qüestió de «Catalunya Obrera». Els Secretaris donen extens compte de les raons que aconsellen la suspensió, i després de debatre llargament, el Consell pren en consideració les idees expressades per diversos delegats, les quals seran comunicades a les seccions per mitjà d'oportuna circular.

Plantejada per un delegat la situació creada a diverses seccions per les contingències de la lluita sindical i tenint en compte que en tots moments ha de complir-se la disciplina normativa en les organitzacions pertanyents a la U. G. T., s'acorda donar un vot de confiança al Secretariat per tal que d'acord amb les Seccions afectades cerqui solució als problemes que tenen plantejats, sense sortir-se de les normes assenyalades pels Congressos Nacionals.

Es discuteixen a continuació diverses proposicions i se'n aprova una de verificar una campanya de propaganda sindical agrària a les comarques de Tarragona, una altra a fi que s'intensifiquin les gestions fins aconseguir la renovació dels Tribunals Industrials i finalment una altra que es refereix a ordre interior del Secretariat.

Important

Les Seccions de la Unió General de Treballadors són invitades a fer us d'aquesta Secció per publicar llurs notes i comunicats. Per poder-se publicar dins la mateixa setmana, els originals han d'ésser lliurats no més tard del dimecres, a les sis de la tarda. Es prega que s'enviïn, d'ésser possible, redactats en català i sempre escrits a màquina a doble espai.

Canet de Mar

NOTES SOCIALISTES

D'una manera lenta, però sense interrupció, aquesta secció de la Maresme va guanyant terreny; cada dia que passa du una nova simpatia i dins les activitats polítiques de la vila és ja considerada com una força amb la qual s'ha de comptar.

Actualment està representada al Consell Municipal pel company Martí Ricart, el qual ha ingressat a la secció amb motiu de la fusió de forces socialistes catalanes realitzada; aquest company, en les eleccions del 12 d'abril de 1931, sortí elegit dunt la representació del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Una de les primeres gestes de la minoria socialista al Consistori fou proposar que l'Ajuntament demanés a la Generalitat la retirada de la imatge confessional que presideix el frontispici de la Biblioteca Popular de la vila (encara!). Per unanimitat s'acordà així. Aquesta iniciativa, senzilla, però necessària, ha plagut molt.

Per tal de difondre la doctrina i les tàctiques socialistes s'han organitzat unes converses que de moment seran mensuals. Resultarà una iniciativa original en la vila i els companys d'ací n'esperen una excel·lent collita. S'inauguraran el 27 d'aquest mes sota la presidència del company Comorera, la presència del qual, esperada amb viu interès, donarà a la primera reunió el to de serietat que li correspon. Per si els companys de les poblacions veïnes o d'altres indrets volen afalagar-nos amb llur companyia, fem observar que les converses tindran lloc als jardins de l'Hotel Canet, des de les tres de la tarda.

M. H. B.»

X. X.

TREBALL
DIARI DE LA U. S. C.

TREBALL
DIARI DE LA U. S. C.

Compreu segells de 10 cèntims. Subscriviu-vos als bons de

col·laboració a la creació de "TREBALL", diari de la U. S. C.

Temes del nostre temps

Entorn de l'origen del feixisme

II

Davant l'abast immensurable de la crisi d'avui, és evident de tota evidència la impossibilitat de que cap home intel·ligent i de recta intenció pretingui posseir la fórmula meravelliosa susceptible de guarir radicalment, de cop i volta, cap de les malures que doloren els homes d'avui. Totes les utopies que ara circulen entre els intel·ligents desnonats de la ciència social — que se les empassen com a pa benès — no passen d'allò que realment són: de pures utopies. La qual cosa, en principi, no nega, però, ni poc ni molt, l'única possible realitat futura. L'automòbil l'aeroplà i la radiogramola eren, fa cinquanta anys només, solament utopies. Però ni l'automòbil, ni l'aeroplà ni la radiogramola no han estat creacions genials d'un sol inventor, ni sorgiren al món acabats i perfectes, com Minerva armada del front de Júpiter. El feixisme, en gran part, és fill de la ignorància d'aquestes veritats elementals i del desengany de les pobres multituds il·luses davant la ineficàcia dels mètodes democràtics per contrariar aquelles lleis que estan per damunt de les possibilitats dels homes, i, per tant, per damunt de les possibilitats dels governants. Tenim sols una ruta per anar endavant — camí d'esforç, de sacrifici, de superació individual — i en l'ordre social, igual que en els camins de la terra, són inconegudes les dreceres que vagin planejant o pit avall. Per escurçar el camí cal sempre multiplicar l'esforç i multiplicar els sacrificis. Avui, el cas de Rússia, ens estalvia, per trobar exemples, de tota erudició històrica. Tota precipitació extemporània aconsegueix fatalment a l'extenuació i al fracàs.

Com més s'estudia l'etiologia de la Revolució d'octubre del 1917, i la marxa sobre Roma del 1922, més franc apareix el fatal determinisme a què obereien ambdós esdeveniments. Si hi ha una llei històrica inexorable, és aquesta: que l'anarquia desemboca sempre en la dictadura, llei, però, que resta totalment ignorada pels pobres analfabets de la F. A. I. Per això con-

sideraria una insensatesa esfereïdora tot intent de combatre les gestes criminals dels qui han vessat la sang d'estimats companys nostres, amb l'adopció de les mateixes monstruoses tàctiques. En aquesta qüestió — com en tantes altres — són els anarquistes i la burgesia els qui adopten mètodes iguals. No serem mai nosaltres, els socialistes, els qui durem les lluites civils al camp de la barbàrie. Amb la violència anàrquica es podrà combatre la violència anàrquica, però no se la podrà vencer mai. El crim solament engendra el crim i és natural que així sigui, puix tota cosa engendra la que li és semblant. La violència il·legal únicament es pot vencer amb una llei justa.

Forçat a resumir el meu pensament, ho faré amb aquestes paraules: Cal reaccionar contra el feixisme amb la màxima energia. Però no amb crims històrics, imprecacions de varanda ni amb insults tabernaris — degradants per qui els empra i d'ineficàcia absoluta — sinó amb actituds virils, fermament constructives i dins l'estricta legalitat democràtica. Si no es fa així, aviat veurem — a Europa i a tot el món — una regressió a la mentalitat i a la cultura medievals. No calgués pas en la niciesia de pretendre que tots els feixistes són uns brètols i uns malvats. La generalitat, segurament, són gent curta de gambals, però de la més gran bona fe, com ho era segurament el P. Torquemada. No ens engresquem pas massa amb l'espècie verbal d'aquests mitings antifeixistes sota el signe del front únic. No oblidem que, segons pròpia declaració del «formós Adolf», la U. R. S. S. és avui el millor client d'Hilèria i que el paper més galdós que hom pot fer és el de comparsa d'una farsa ridícula. No oblidem que el fracàs del boicot internacional a les mercaderies marcades amb l'esvàstica — única força de coacció eficient contra la barbàrie hitleriana, proposada pels treballadors anglesos — ha estat degut essencialment al lamentable oportunisme stalinista. En general, aquests oradors que, amb els ulls fora del cap i amb veu

apocalíptica fulminen llamps i trons contra el monstre feixista davant d'una multitud engrescada, són uns pobres calets o uns grandíssims farsants. El gest arrebatador del demagog tradueix gairebé sempre una cobardia infinita. (La meua experiència personal em permetria aportar exemples copiosos.)

Només hi ha un camí per triomfar del feixisme: el camí que ens assenyalava la democràcia social. Democràcia social que, sense desitjar-los, està molt lluny d'excloure els veritables moments revolucionaris nacionals — és a dir, democràtics — però que no admet de cap de les maneres el carrafol sistemàtic i el tabornisme hebdomadari d'organització clandestina, a profit de les companyies asseguradores de vidres d'aparador. Molt més que no pas les vacuitats amenaçadores dels reaccionaris de per ací, em fan por les monstruoses desviacions dels analfabets de l'anarquisme. Avui per avui, el perill és certament molt remot. Però, tingueu per segur que si un dia s'arribava a instal·lar a la nostra terra un règim feixista — cosa que em sembla impossible per l'enorme bon sentit radical de les nostres masses — no fóra pas, evidentment, fruit de les lucubracions idiotes de cap senyoret de Penya Blanca, sinó que fóra creació autèntica dels intel·ligents pistolers i dinamiters de la «Federació Anarquista Ibèrica».

RAFAEL CAMPALANS

L'escola professional per a la dona

La Comissió executiva d'aquesta interessant institució ha adreçat a tots els militants de la U. S. C. aquesta circular:

«Barcelona, 5 de juliol de 1933.

Benvolgut company: Per acord del Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya, les afiliades a la U. S. C. ens hem encarregat de l'organització d'una Escola professional per a la dona. Ens proposem sotstreure a les dones de la influència confessional i dels organismes clericals que fins ara són les úniques que s'han preocupat, per a fins contraris a l'ideal socialista, de l'educació professional de la dona. Però, per portar a cap aquesta obra necessitem, sobretot els primers mesos, de l'ajut de tots els companys i no dubtem que vos voldreu col·laborar amb nosaltres suscrivint-vos la quota que cada mes us sigui possible, tenint en compte que la mínima fixada per l'Assemblea és d'una pesseta.

En l'espera de la vostra resposta, restem vostres i del Socialisme. Per la Comissió, Rosa Comorera.

Estem segurs que els nostres companys ens donaran bon compte de tota la importància de la finalitat que anima les companyies organitzadores d'aquesta Escola i que, per tant voldran contribuir a la mesura dels seus esforços a aquesta obra tan útil per al redreçament ètic i social de la dona catalana.

En el pròxim número publicarem un extracte de l'interessant programa d'acció que ha elaborat la Comissió Executiva.

La nostra campanya sobre el preu dels específics

CICLE DE CONFERÈNCIES DEL COMPANYY COMORERA

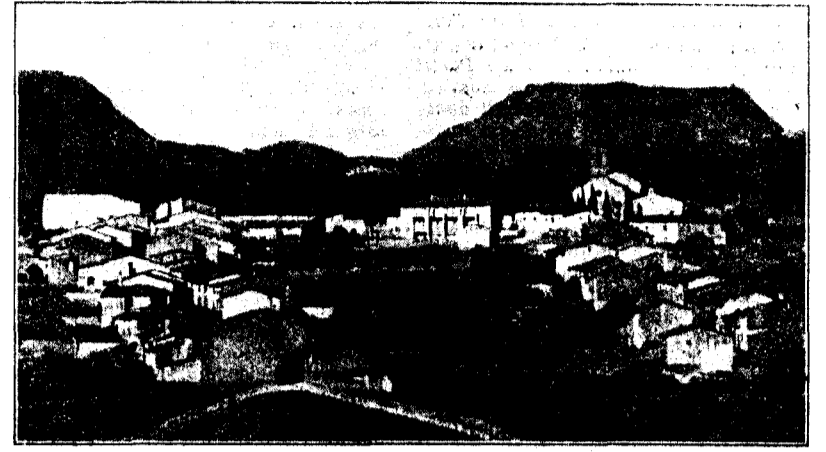
Seguint el seu curs de conferències sobre l'especulació i els abusos dels preus dels específics, el company Comorera donarà les següents conferències:

Dijous, 31 d'agost, a les deu del vespre, a la Cooperativa de Consum «La Llealtat Sansenca» (Olzinelles, 31): «La moralitat professional en les especialitats farmacèutiques».

Dijous, 7 de setembre, a les deu del vespre, a la Cooperativa de Consum «La Nova Obrera» (Guadiana, 22): «El preu de les especialitats farmacèutiques receptades en certs dispensaris gratuïts».

Dijous, 14 de setembre, a les deu del vespre, a la Cooperativa «Model del Segle XX» (Rolanda, 18): «Els abusos de que són víctimes principalment els obrers amb els específics de combinació (anomenats, en l'argot professional, de Timoteràpia)».

Tots a Corcó!

Augmenta l'entusiasme entre els afiliats de la U. S. C. i de la U. G. T. per assistir, el diumenge dia 3 de setembre, al

Gran aplec socialista

que tindrà lloc a la Font de l'Escudella, a les afores de Corcó (L'Esquirol). Tenim notícies que hi acudirán grans contingents de companys de diverses localitats de Catalunya, ultra les de la Plana de Vic. Es pot assegurar ben bé que aquest aplec constituirà un resonant acte d'afirmació socialista, el més important celebrat fins ara a Catalunya. La recent unificació del socialisme català donarà encara més relleu a aquest aplec, puix serà el primer gran acte oficial de caràcter general realitzat després del Congrés, i en el qual els militants i llurs famílies afirmaran fraternament llur entusiasme per aquell gran esdeveniment i llur fe en el triomf proper del Socialisme català.

Constituirà, a més, aquest aplec, una afirmació esclatant i pública de la solidaritat i la comunitat d'ideals entre les tres grans formes de l'acció obrera catalana: política, sindical i cooperativa. A tal efecte, prendran part a l'acte, ultra els representants de la U. S. C., representants de la U. G. T. i de la Federació de Cooperatives de Vic.

Els oradors que parlaran durant l'aplec són els companys Serra Moret, Vila Cuenca, Lledó, Comorera, Fronjosà, Xirau, Ruiz Ponsentí, Gerhard, Barjau, etc.

S'aprofitarà la diada per tal de realitzar una gran recaptada de fons pro TREBALL. A tal fi, s'organitzarà la venda de segells i es rifaran diversos objectes d'utilitat general.

Com s'ha dit, els actes que es desenvoluparan durant el dia, començaran a a dos quarts d'onze, essent, per tant, necessari que a aquesta hora tothom es trobi ja al lloc de l'aplec.

El Secretariat de la U. S. C., junt amb la Secció d'Excursions de la Casa del Poble de Barcelona, ha organitzat un viatge col·lectiu a Corcó, al preu de DEU PESSETES per plaça, anar i retorn. Essent el nombre de places limitat s'adverteix als companys que hi vulguin participar que es facin inscriure tot seguit pels companys Rull o Collado. El terme d'inscripció es tancarà irremissiblement dijous vinent, a les vuit del vespre.

Els autòmibus partiran el dia 3 de la Plaça de Catalunya, cantonada Ronda de Sant Pere, a les vuit en punt del matí.

COMARCALS

Mataró

MITING SOCIALISTA

El passat dissabte tingué lloc a la Casa del Poble un miting d'afirmació socialista, organitzat pel Grup de Cultura al qual hi prengueren part, el company Ardiaca per les Joventuts, qui senyalà que l'únic mitjà d'apartar les Joventuts del feixisme fantasista que les podria atraure, és la inculcació d'una sòlida consciència de classe, cosa que ha d'ésser missió principalíssima de les Joventuts Socialistes de Catalunya. La companya Gavina Viana, per la secció Femenina Socialista, enal·lit la fina sensibilitat de la dona, dintre de la vida social, i incitá les dones obreres a alliberar-se dels perjudicis religiosos puix és per ells que el capitalisme es val per atrofiar els cervells i perpetuar el seu sistema opressor. El company Olarte, per la U. G. T. ens exposà el curs del règim capitalista, demostrant com les predicacions de Marx, es van confirmant i com el capitalisme ha fracassat arreu del món malgrat les revifalles feixistes que ha engendrat.

Finalment, el company Fronjosà, del C. E. de la U. S. C. exposà com l'únic camí per arribar a un règim més estable i més digne del que vivim, és donant als homes el valor que tenen i a les coses pel servei que fan, socialitzant els cervells i els medis de producció i distribució.

L'acte acabà enmig d'una gran animació.

EL CORRESPONSAL

Figueres

FUSIO DE LES FORCES SOCIALISTES

Dissabte passat, a Figueres, es donà compliment a l'acord de fusió entre les dues branques del socialisme que lluiten per l'emancipació del proletariat en terres de l'Alt Empordà.

També es portà a terme la constitució de la Societat de Professions i Oficis Diversos (U. G. T.) amb 57 sindicats. Foren aprovats els Estatuts i es nomenà la Junta, que presideix el company Font.

L'organització de la Unió General de Treballadors era fins ara comple-

tament desconeguda en aquestes terres.

Tot fa preveure que la vida d'aquest Sindicat serà pròspera de debò, atès l'interès que ha desenvolupat.

Endavant, empordanesos!

M. G. S.

Sabadell

FUSIO DE LES FORCES SOCIALISTES

En la reunió de fusió celebrada darrerament per les antigues agrupacions del P. S. O. E. i Secció de la U. S. C., el Comitè Directiu de la nova Secció quedà compost així:

President, company Manuel Ferràs; Vice-president, Ferran Duran; Secretari, Joan Garcia; Vice-secretari, Joan Montaner; Tresorer, Escolàstic Rebull; Comptador, Didac Martínez; i Bibliotecari, Celestí Fabregat.

Badalona

UN ARTISTA BADALONI

Tanmateix ha sorgit a Badalona un nou artista, i amb ell una nova modalitat. No es tracta d'un pintor, ni d'un escultor, ni d'un dibuixant. Es tracta d'un home que domina el fil de metall amb una perfecció sorprenent i amb un gust artístic refinat.

En tots els seus treballs es veu el domini i el gust de l'artista, sobretot en les caricatures admirables d'Azaña, de Macià, de Cambó, de la Xirgu, i altres figures que revelen en l'amic Pujó un artista de condicions rellevants per a poder fer grans coses si s'ho pren amb la fe i l'entusiasme amb què fins ara ha treballat per a poder fer una exposició a l'Orfeó Badaloní, la qual jo crec que assolirà un èxit rotund per la qualitat i quantitat dels treballs que la integraran.

J. NIUBO

Electricitat

INSTAL·LACIONS ELECTRIQUES
TELEFONS I PARALLAMPES
MATERIALS DE PRIMERA QUALITAT A CASA DEL COMPANYY

JOSEP PLANA

PASSEIG DE GRACIA, 122
TELEF. 79046

Les dones i la política

Malgrat ésser aquest un tema molt tractat, més d'ençà que la República és implantada, car mancava aquest canvi de règim perquè els homes es donessin compte que també la dona serveix per a quelcom més que per passar la bugada i atendre solament els gustos del marit, mirar d'estendre'l una mica més, puix que tot i haver donat les dones un pas de gegant en aquest curt període de temps, no hem arribat encara al cim desitjat. Oh! — em sembla sentir de totes les boques mascles —: és que la dona no està preparada! Clam constant. Bé, d'acord, però parlem-ne. ¿Sobre qui hem de fer recaure tota la gravetat del pes d'aquesta responsabilitat? Sobre l'home, l'home de la vilipèndiosa monarquia, l'home que, com us deia abans, només comprenia la dona sota dos aspectes: o com un article de luxe o com un escarraq, però mai com una col·laboradora, com una companya. Doncs bé, vosaltres, homes de la República, fruit novell d'aquesta nova saba, no volgueu recollir les xacres i les mesquineses d'aquella generació superada i dignifiqueu a la dona, enal·lit-la, fent-la arribar al vostre nivell. No li oculteu la política com si fos un tema paorós, com a l'infant se li parla del «papau», com un graó que ella mai no podrà assolir. No defugiu les converses que us venen a flor de llavi sobre el concepte socialista dels governs i de les coses. Al matí n'haureu parlat al taller, a l'oficina, en parlar-ne més, tard al cafè, a la penya, i a casa no en direu res perquè «ella no hi entén», i si seguïu fent-ho així, no hi entendrà mai. Expansioneu-vos, manifesteu-vos tal com sou políticament, a la mare, a la germana, a la dona o a la promesa; mostreu-li el camí, doneu-li la mà i seguirà les vostres petjades, i si les que per pertànyer al segle passat fan cas omís de les vostres prediques, en canvi les donzelles, les nenes, aquests rebrotos que prometedors avui s'enfilen, seran el fruit més ufanos que demà recollirà el nostre poble, el fruit que vosaltres, els homes d'ela República, haureu plantat en bé i profit de la nostra societat.

ERNESTINA PRAT

MARIA ARTIACH

Una Maria diferent

Paquet
200grs.,
UNA
PESETA

Aliment
poderós,
torrat
perfecte

LA BONA GALETA

25, 50, 100 i 500 pessetes, pagables al comptat i a terminis

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 "
Any 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA

Els problemes del socialisme francès

La Conferència Socialista de París girarà virtualment a l'entorn de la greu discrepància produïda al si del Partit francès. La sèrie d'articles que avui comença el company Coll Creixell donaran als nostres lectors un resum històric i crític d'aquest problema que tant apassiona al món socialista.

I

Em trobava a França quan tenia lloc a París el darrer Congrés Nacional del Partit Socialista (S. F. I. O.); vaig seguir atentament les ressenyes dels diaris i vaig parlar-ne amb socialistes amics.

Què ha passat, en definitiva, a l'esmentat Congrés? Jo, que vaig assistir al Congrés extraordinari de 1930, celebrat també a París, on va discutir-se amb la mateixa passió el mateix tema de la participació al Govern, he seguit les tasques del darrer Congrés com si m'hi trobés; talment em semblava una reproducció del Congrés de l'any 1930. És un tema que no s'ha esgotat, que donarà molt de joc, encara, en el si del Partit Socialista de la veïna República. Crec que val la pena de parlar-ne a casa nostra. I em sembla que resultarà més interessant per als lectors de JUSTICIA SOCIAL que en fer un estudi global des de quatre anys enrera, exposant impressions personals i directes, que no pas estudiar els incidents de l'últim Congrés o aquest Congrés en conjunt i deslligat dels precedents dels últims anys.

Quan vaig arribar a París, a la tardor de 1929, pensionat per la Federació Nacional de Cooperatives de França, per tal de seguir els cursos de l'Escola Tècnica de la Cooperació, vaig tenir interès a seguir d'aprop el moviment polític del país on anava a residir per alguns mesos; i el primer que vaig fer va ésser posar-me en relació amb els companys francesos i donar-me d'alta al Partit.

El primer contacte públic que vaig prendre amb la política socialista francesa fou amb motiu d'una controvèrsia a la secció 19, situada al carrer Hospital de Sant Lluís, on dues figures significades del Partit, Renaudel i Ziromski, anaven a discutir sobre el tema de la participació al Govern.

Va parlar Ziromski i després Renaudel, i van rectificar els dos. La posició del primer era contra la participació; la de l'últim, a favor; es la posició que l'un i l'altre han vingut sostenint d'aleshores ençà.

L'argument cabdal que va esgrimir Ziromski, un dels millors teoritzants del marxisme a la veïna República, home rigid i inflexible, va ésser la desconfiança en l'esquerrisme dels radicals de l'Herriot; amb arguments de la més pura lògica marxista opinava que els radicals, homes pertanyents a la burgesia—al menys els seus dirigents—quan es tractés de qüestions econòmiques caurien sempre

del costat de llur classe i s'oblidarien de les promeses fetes als treballadors.

Renaudel, bon polemista i bon marxista també, mirava més les realitats del moment, i veia la possibilitat de realitzar una sèrie de reformes immediates des del Govern, en el cas de col·laborar-hi; pel contrari, veia en l'abstenció, la continuació del Govern Tardieu fins les eleccions de 1932, amb un predomini accentuat de la plutocràcia.

En acabar, es feren comentaris apassionats. Severac, figura destacada de l'esquerra socialista, assegurava que la participació fóra donar armes polítiques als comunistes contra els socialistes, mentre que l'oposició sistemàtica i accentuada acabaria per desinflar el comunisme. En canvi un altre company opinava que calia combatre al comunisme emprant procediments que en res s'assemblessin a l'actuació demagògica que menaven els adiestres de Moscou.

Pocs dies després d'aquesta controvèrsia, vaig assistir a un gran acte de propaganda organitzat pels participants, a la sala del Gran Orient.

Presidia Paul Boncour. La sala, plena de gom a gom.

Van parlar els diputats Grumbac Marquet i Renaudel, darrera els quals va intervenir-hi Ziromski qui es trobava entre el públic, i que demanà la paraula per tal de sostenir la seva tesi antiparticipacionista; Paul Boncour va refutar amb eloqüència els arguments de Ziromski, i va donar-se l'acte per acabat. Havia estat una repetició amplificada de la controvèrsia del 19 districte, en un ambient més polit i amb reforç d'altres personalitats de gran prestigi.

Per aquells dies, el diari del Partit, «Le Populaire», venia publicant una sèrie d'articles en pro i en contra de la participació, i les seccions d'arreu de França anaven prenent acord i nomenant delegats pel Congrés Nacional extraordinari que s'apropava.

L'esmentat Congrés, convocat expressament per a tractar del tema de què venim parlant, va celebrar-se en una gran sala de l'Avinguda Jean Jaurès, districte 19.

Era ja conegut per endavant l'acord que es prendria. Fet el recompte de delegats i de vots resultava una majoria d'uns 3 a 2 a favor dels abstencionistes. No obstant i això, va discutir-se amb passió, com si dels discursos en depengués el resultat.

Els primers papers en el debat van correr a càrrec de polemistes de més talla encara que els que parlaren en els actes ressenyats abans, si posem a part Paul Boncour, qui és un dels primers polítics de França. Van sostenir el pes de la discussió, dramàtica en certs moments, el Secretari General del Partit, Paul Faure, i el secretari de la minoria socialista a la Cambra, Marcel Déat.

Paul Faure és un gran orador de masses, la seva veu, poc potent per cert i no gaire ben timbrada, adquireix un tremolor emocional que es contagia i que s'emporta l'auditori. Si Paul Faure tingués una bona veu, fóra un formidable «meneur» de multituds.

Marcel Déat, millor dotat d'òrgans vocals, parla i argumenta amb força impressionant, encara que amb no tanta vibració lírica i emotiva com Paul Faure.

Jo no tenia cap títol per entrar al Congrés, i em vaig enginyar de manera que s'em dongués una tarja de periodista. Per cert que vaig enviar dos articles fent-ne la ressenya al setmanari socialista que es publicava a Barcelona en aquells moments.

En un següent article parlaré d'aquest important Congrés que recordaré sempre com un dels fets polítics que més m'han impressionat en el curs de la meua vida.

JOSEP COLL I CREIXELL

Juventut Socialista de Catalunya

A l'Assemblea general ordinària celebrada el dia 17 del corrent, el Comitè Executiu quedà constituït com segueix:

Secretari general, company Crivillés; Secretari d'Acció Política, Mirret; Secretari de Propaganda, Codó; id. administratiu, Borràs; id. de relacions exteriors, Farré; id. de formació cultural, Sunyol; id. de cultura física, Asensi; Vocals: Taxonera, Vergés, Quintana i Villaley.

El Comitè Executiu de la Joventut Socialista de Catalunya posa en comunicació de tots els companys i del públic en general que les hores d'oficina seran tots els dilluns i dijous, de dos quarts de vuit a dos quarts de nou del vespre.

Una pregunta per la Companyia de Regs i Forces de l'Ebre

Està assabentada la Direcció d'aquesta Companyia que un d'aquests dies, tots els seus treballadors hem rebut, per correu, un full anomenat «La Victòria», òrgan dels Sindicats lliures i del feixisme?

Es que entre els empleats d'Oficines hi ha algun emboscacat que, aprofitant-se de la seva posició, s'ha pogut fer a mà la llista dels noms i domicilis de tots els empleats per a portar a cap aquesta feina baixa i repugnant?

Esperem que la Direcció voldrà ocupar-se d'aquest brut afer per tal d'arribar ben aviat a un aclariment, puix els obrers de la Companyia no estem disposats a què es torni a reproduir cap vegada més.

UN DE LA CASA

L'èxit del nostre manifest sobre la vaga de la construcció

El nostre manifest publicat en el número passat i distribuït per Barcelona a milers, causà una profunda sensació entre les masses treballadores, molt particularment en les del ram de construcció, que s'ha traduït en una vigorosa reacció a favor dels sindicats de la U. G. T. i dels seus mètodes. Sols el dissabte passat, poques hores després d'haver-se distribuït el manifest, es registraren 105 altes al Sindicat de Paletes de la U. G. T., altes que s'han vingut continuant aquests dies en el mateix nombre.

La nostra actitud, lleial i coratjosa, ha trobat en la massa obrera aquell ressò que era d'esperar. Es així com es preparen els grans triomfs.

Federació Comarcal de Barcelona

La Junta Executiva de la F. C. de Barcelona posa a coneixement dels delegats de les Seccions que cada dilluns, a la deu del vespre, es reuneix a la Casa del Poble, on en aquests des poden dirigir-se per als afers amb ella relacionats.

Així mateix prega a tots els membres de la Junta Executiva que compareguin invariablement a les deu els dies de reunió, a fi de celebrar les sessions amb la màxima puntualitat.

Secció del Poble Nou

Diumenge, a les 11 del matí, tindrà lloc a la Casa del Poble la reunió del Grup de Sant Martí, de l'antiga Federació Socialista, i la Secció del Poble Nou, per a constituir la nova secció del Poble Nou, complimentant l'acord del Congrés d'Unificació Socialista.

Cicle de Conferències a Calella

La Secció de Calella ha organitzat un interessant cicle de conferències d'acord amb el següent programa:

5 setembre. — Joan Comorera: La llei de Congregacions religioses.
12 setembre. — Emili Mira: Els partits polítics i la República.
19 setembre. — R. Campalans: La col·laboració dels socialistes en el govern de la República.
3 octubre. — Felip Barjau: Socialisme i lluita de classes.

La Conferència Socialista Internacional

(Ve de la pàg. 1)

»Volem també expressar l'esperança que Moscou abandonarà també la superstició en una sola tàctica ortodoxa. Car, en realitat, la situació en què es troba la classe obrera és deguda en part a la lluita entre la doctrina que pretén ésser l'única ortodoxa, de la violència i de la dictadura, i l'altra doctrina, que pretén igualment ésser l'única ortodoxa, de la democràcia, que, en el període que ha seguit a la guerra, semblava victoriosa.»

Adler ha exposat a continuació la seva opinió personal sobre la causa principal de la catàstrofe alemanya: la lluita entre dues doctrines igualment ortodoxes — la de Moscou i la de la majoria de la social-democràcia — en què es debaté el moviment obrer alemany.

Parla després de la necessitat de l'acció unificada de la classe treballadora, però també de defensar-se de les manobres de Moscou, i acaba demanant una major comprensió marxista per tal de forjar les armes morals que els permetran sostenir victoriosament la lluita contra el feixisme! (Grans aplaudiments)

Discurs de Vandervelde

Vandervelde no parla com a president de la Internacional, sinó en nom propi, d'acord amb la majoria del Partit Obrer belga. Demana que els delegats exposin francament, clarament llur opinió sobre la influència que els esdeveniments d'Alemanya han tingut o han de tenir sobre la tàctica i l'estratègia de la democràcia socialista.

Dintre el Partit obrer belga hi ha camarades que creuen que si els mètodes insurreccionals del feixisme han triomfat, hom pot fer fracassar el feixisme amb les seves pròpies armes i que es pot conquistar el poder apoderant-se'n violentment per tal d'establir la dictadura del proletariat.

Per altra banda, hi ha altres camarades que reneguen de la Internacional, que consideren que cal abandonar els països que no han sabut defensar llurs llibertats i que tenen tendència a replegar-se en el pla nacional.

L'opinió mitjana del Partit no és ni l'una ni l'altra. Nosaltres ens mantenim fidels a la fórmula tradicional del socialisme: l'acció internacional dels treballadors. Dir que es rebutja aquesta acció internacional, és situar-se al marge de la Internacional.

Aquest abandonament dels ideals internacionals, aquest replegament sobre el pla nacional, com algú pensa a França, no no és altra cosa que la renúncia a la lluita de classes, és l'acceptació del proteccionisme, és l'acostament a les classes mitjanes, és — en una paraula — la política de Millerand.

En segon lloc, exposa Vandervelde la seva convicció que el socialisme només pot venir per la pau, i que, per tant, cal evitar per tots els mitjans la guerra. I en tercer lloc afirma la idea de la realització del socialisme per la democràcia. Encareix també la necessitat de defensar els guanys democràtics aconseguits pel proletariat, i acaba demanant el boicot moral, alhora que material, contra l'Alemanya hitleriana.

«Cal posar els gossos rabiosos d'Europa fora del dret de gens i de la llei de les nacions.» (Grans aplaudiments)

Discurs de Pietro Nenni

Afirma que mentre les bases de la societat capitalista no s'alterin, no serà possible cap política veritablement socialista. Considera que els esdeveniments d'Alemanya són el punt final de la política reformista de la post-guerra.

«La lluita pel poder sols pot ésser realitzada en vistes a la transformació de l'Estat, tenint com objectiu immediat la defensa del poder dels obrers i la

voluntat de realització del socialisme, que no és un objectiu allunyat en el futur, sinó el problema i la necessitat d'avui.»

Parla després de la crisi de la democràcia i diu: «El que precipita la democràcia a la crisi és la creixença de les oposicions socials en els diferents països. La crisi de la democràcia consisteix en el fet que en un moment donat la forma democràtica no pot contenir ja la lluita de classes, i arriba que una qüestió política que s'havia de resoldre per mitjans democràtics, no pot ésser resolta més que per mitjans de força.»

«Com podem defensar la democràcia? La resposta és aquesta: Sols amb la lluita pel poder polític. No es tracta de reduir la importància del dret electoral, sinó que es tracta de reconèixer que existeix una situació que exigeix altres mitjans.»

Nenni, seguidament, anuncia que el seu partit presentarà una proposició demanant que la I. O. S. inviti la Internacional comunista a participar en una Conferència Internacional per a l'estudi d'una acció comuna.

Parla després del perill de guerra afirmant que els socialistes, per damunt dels sentiments nacionals, han de considerar la resistència a la guerra com un principi, i finalment s'ocupa de l'organització de la lluita contra el feixisme, considerant el boicot moral més poderós encara que el boicot material.

Federació Esportiva de la U. S. C.

Com hem anunciat, s'ha constituït dintre la U. S. C. el Comitè organitzador d'un grup gimnàstic i esportiu socialista, comitè que, comptant amb la conformitat del C. E. de la U. S. C., s'adreça a tots els militants que vulguin formar part de dit grup esportiu, per tal que passin a inscriure's a la Secretaria provisional del Comitè. (Secretariat de la U. S. C., Casa del Poble, Primer de Maig, 7), tots els dies feiners, de dos quarts de sis a dos quarts de vuit del vespre, pel que respecta als militants de Barcelona-Ciutat. Els de les comarques hauran de nomenar un Comitè per cada Secció, Comitès que han d'estar necessàriament formats per companys que practiquin o hagin practicat esports. Aquests Comitès, tot seguit de constituïts, hauran de posar-se en contacte amb el Comitè Central, a fi de conèixer les directrius generals que cal donar a aquesta organització.

Poc abans de la seva desaparició, els dinosaures aconseguiren un tamany inversemblant — alguns fins a cent peus de llargada —. Tan grans i feixucs esdevingueren, que llur tamany i llur pes era desproporcionat a tot el que els voltava, i per això s'extingiren donant lloc a altres animals més petits, però més actius i més intel·ligents.

La riquesa i les enormes proporcions dels trusts i dels Sindicats capitalistes, sembla indicar que, com els dinosaures en altre temps, han entrat en un període d'excés de desenvolupament. Potser esdevindran encara més grans i més rics, però ja s'observen símptomes d'una manca d'harmonia entre ells i el medi. Semblen condemnats a desaparèixer davant d'una altra forma d'organització industrial més congruent, més adequada... potser l'empressa cooperativa.

JOHN H. DIETRICH

Bar Cerveseria "La Polsaguera"

"Casa Quimet"

Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics. Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes. ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, cafè, xocolata, etc. Estació i sala d'espera de la línia d'Autocars de Martorell "La Polsaguera"

RONDA UNIVERSITAT, 8
TEL. 11720

NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10% mitjançant la presentació del carnet.

Cooperativa Obrera d'Arts Gràfiques Rosselló, 84 - Tel. 35490 - BARCELONA